

hler marsikdo oziral po trdnem, mirnem otoku. V avstrijskem duševnem življenju tudi intelligentnih vrst je stopilo zopet na prvo mesto verstvo. Pisateljica Karolina Pichler pripoveduje v svojih «Spominih» (Wien, 1844), da so v njeni mladosti v njih hiši občevali izobraženci, ki so tajili vse razodete resnice: «Bili so med njimi tudi visoke čast: vredni in strogo pravoljubni ljudje, da sem naravno morala priti do prepričanja, da se dá živeti tudi brez pozitivne religije povsem v skladu dolžnosti in dostojnosti.» Kot odrastlo ženo jo zgrabi to katoliško gibanje patra Hoffbauerja in romantikov; podobno poslednjim hodi tudi ona zopet k maši v ospredje cerkve, posluša pridige, sprejema zakramente in si išče posebnega izpovednika. Odlične romantike izpoveduje Hoffbauer sam, nji pa najde nekega patra Marcelijana sam učeni orientalist Hammer-Purgstall.¹⁸ — Mimogrede prihajajo na Dunaj tudi drugi odlični nemški romantiki, ostajajoči še pri literaturi, n. pr. Tieck s svojo sestro gospo Bernhardi, in celo teoretska glava vsega nemškega romantizma, *Schlegel* Aug. Wil. v. Schlegel, pride 1808. z gospo Staël čitat svoja znana predavanja o «dramatični umetnosti in literaturi» (Heidelberg 1809—11); *Staël* 200 vnetih poslušavcev iz najboljših krogov ga posluša.¹⁹

¹⁸ E. Guglia, Relig. Leben in Wien. I. c.

¹⁹ Rob. Keil, o. c. str. 10.

(Dalje prihodnjič.)

ALOJZIJ GRADNIK:

KAKÓ TE ČAKAM . . .

Kakó te čakam, o kakó te čakam!
Ko pride v hišo gost moj, črni mrak,
ki ž njim prihajal k meni si — na prag

strmeča vprašam: «Sam si»? «Sam», mi reče.
O, da bi vedel ti, kakó me peče
beseda ta ledeno celo noč.

Vso dolgo noč je moja póstelj prazna,
vso dolgo noč premolim kakor blazna,
ime presladko tvoje jecljajoč.

